

ת"פ 42040/09/13 - מדינת ישראל נגד עומר בן אוטרי זרקוא, אלכסנדר בן מרט חפיזוב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 42040-09-13 מדינת ישראל נ' בן אוטרי זרקוא(עציר) ואח'
לפני כב' השופטת, סגנית נשיא ורדה מרוז

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שחף קליימן-שמעוני

המאשימה

נגד

1. עומר בן אוטרי זרקוא (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד פאדי חמדאן
2. אלכסנדר בן מרט חפיזוב
ע"י ב"כ עוה"ד יעקב ישר

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. בפתח הדברים, הריני לזכות את נאשם 2 מהעבירה המיוחסת לו מחמת הספק. הנאשם 1 מורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. להלן נימוקיי.
2. בתאריך 21.9.13 בסמוך לשעה 02:30 בראשל"צ נפגע צעיר בשם סטאס יוטנוב באורח חמור כתוצאה מדקירת מכשיר חד. כן, נפגע קל בן משפחתו, קונסטנטין יודנוב באותו אירוע (להלן: "סטאס" ו"קוסטה"). את הפגיעה בסטאס מייחסת המאשימה לנאשם 1 ואת הפגיעה בקוסטה לנאשם 2.
3. הנאשם 1 אינו כופר בכך שהתגושש עם אלמוני שזהותו אינה ידועה לו, במועד ובמקום המתוארים בכתב האישום, אולם טוען כי עשה כן לאחר שהותקף על ידו ונאלץ להתגונן. סופו של יום, הוא נמלט מהמקום. הנאשם 2 אישר כי בילה במועד הנקוב בכתב האישום במועדון "גראנד" עם נאשם 1 וכן, כי נכח במקום האירוע, אולם לטענתו, הגיע בעיצומה של קטטה והתערב כדי להפריד בין הניצים.

כתב האישום המתוקן

4. כתב האישום (המתוקן) מייחס לנאשם 1 עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ולנאשם 2 עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

5. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועד ובמקום המתוארים, ישבה חברת צעירים על ספסל ובהם סטאס, קוסטה, יבגני, אירינה יעקובקו ואנה מקצוב (להלן: "**יבגני**" "**אירינה**" ו"**אנה**") לאחר שבילו יחדיו במועדון המכונה "**גראנד**" (להלן: "**החבורה**").

6. למקום הגיעו הנאשמים בלוויית אדם נוסף. הנאשם 1 בירך לשלום את הבחורים מבין בני החבורה ולחץ את ידם. אז, פנה ליבגני בשפה הרוסית ושאלו "**מה אתה אומר שלום כמו בחורה, תלחץ יד כמו גבר**" והתרחק ממנו מטרים ספורים. לפתע, הסתובב לעבר יבגני והטיח בו "**בוא תגיד שלום כמו שצריך**". הלה לא הגיב אולם סטאס קם ממקומו, ניגש לנאשם 1 וברר את פשר דבריו. בתגובה, אמר לו הנאשם 1 בטון גבוה "**בוא נלך לבירור**".

7. סטאס ביקש לערוך את ה'בירור' בחזית בית קפה "ארומה", אז רץ הנאשם 1 לעבר סטאס קפץ עליו והיכה בו ובתוך כך שלף חפץ חד ודקרו בחלקים שונים בגופו 7 דקירות. כתוצאה, נפצע סטאס בבטנו ובחלקים נוספים בגופו והובהל לבית החולים שם נאלץ לעבור ניתוח. במהלך האירוע פשט הנאשם 1 את חולצתו, הותירה במקום ונמלט.

8. למראה ההתגוששות בין סטאס לנאשם 1, נחלץ קוסטה לעזרת סטאס בניסיון להפריד בין השניים. בתגובה, דחף אותו הנאשם 2 והטיח את גופו על הארץ. כתוצאה, נפגע קוסטה בראשו והחל מדמם. אף הוא פונה לקבל טיפול רפואי ונזקק לתפרים בראשו (המתואר לעיל יכונה להלן: "**האירוע**").

על יסוד העובדות המתוארות מייחסת המאשימה לנאשמים את העבירות המפורטות לעיל.

חזית המחלוקת

9. הנאשמים קושרים עצמם לאירוע נושא כתב האשום המתוקן אולם כופרים בגרימת החבלות המיוחסות להם. הנאשם 1 טוען כי הותקף והגן על עצמו בעוד שהנאשם 2 גורס כי הגיע בעיצומו של האירוע וביקש להפריד בין הניצים.

10. הסוגיות העומדות אפוא במוקד הדיון הינן באם גרם הנאשם 1 בכוונת מכוון לחבלות בגופו של סטאס או שמא הותקף והתגונן והאם גרם הנאשם 2 לחבלה בראשו של קוסטה, או שמא אכן ביקש להפריד בין הניצים כפי שגרס?

11. כן שנוי במחלוקת אופי האירוע; האם מדובר בקטטה רבת משתתפים כגרסת הנאשמים, או שמא היה האירוע ממוקד במאבק שבין סטאס לנאשם 1 כאשר האחרים אך בקשו להפריד ביניהם ותו לא?

12. להלן תיבחנה הראיות שהובאו ואגב כך תוכרענה הסוגיות שבמוקד הדיון.

ראיות התביעה

13. התביעה סומכת ראיותיה על העדים שהיו במקום האירוע, בין עדי ראייה מבין בני החבורה ובין העדים שנטלו בו חלק, קרי סטאס, קוסטה ויבגני (שהיה מעורב פאסיבי). כן, נסמכת התביעה על סרטון שנקלט בעין מצלמת אבטחה שהיתה מוצבת בבית הקפה "ארומה" (להלן: "ארומה") לרבות ראיות רפואיות.

הסרטון (ת/14)

14. מצלמת אבטחה המוצבת בארומה וצופה על תוככי בית הקפה לרבות המדרכה והכביש המצויים בחזיתו קלטת את האירוע, אשר על פניו החל "מחוץ לפריים" ומרביתו נקלט בעין המצלמה. איכות הסרטון דלה ועם זאת, הוא מהווה נדבך מרכזי בראיות התביעה ויש בו כדי לשפוך אור על האירוע, מהלכו, היקפו וזהות הנוטלים בו חלק.

15. הסרטון נפתח (בחלקו הרלוונטי לענייננו) בכניסת הנאשם 1 לתמונה בצעדים מהירים כאשר פלג גופו העליון עירום וחולצתו בידו. סטאס נצפה דולק אחריו בריצה. הנאשם 1 סובב ראשו לאחור, מבחין בסטאס השואט לעברו והודף אותו בידו ואגב כך, ממשיך לחבוט בו. כתוצאה, נהדף סטאס ונופל על הכביש. בעודו שרוע על הארץ, מפליא בו הנאשם 1 מכותיו, חובט בו בכוח ואף עושה תנועות בידו שעשויות להתפרש כתנועות שמטרתן לנעוץ דבר מה בגופו של סטאס. לאחר מכן, נשכב הנאשם 1 על סטאס ומדבירו לארץ בכוח ובמכות. אגב כך, מתקבצים אנשים במקום וארבעה מהם אוחזים בנאשם 1 בניסיון לתלשו מעל גופו של סטאס. לאחר מאמץ הם מצליחים לנתקו מעל לגופו, או אז, מתרומם הנאשם 1 ועוזב את המקום בצעד מהיר, ללא חולצתו. סטאס מתיישב ולאחר מכן מתרומם.

16. האירוע הנצפה בסרטון מחולק לשני חלקים ברורים; הראשון - מאבק אלים בין הנאשם 1 לבין סטאס, בגדרו גובר הנאשם 1 על סטאס מדביר אותו ונשכב מעליו. השני - התערבותם של ארבעה אחרים בניסיון לתלוש את הנאשם 1 מגופו של סטאס. אין מדובר בקטטה 'המונית' כגרסת הנאשמים, אלא באירוע אשר שניים נטלו בו חלק והאחרים התערבו כדי להפריד ביניהם. 'הקהל' שהתקבץ במקום במהלך האירוע היה רב אולם לא נטל חלק באירוע אלא צפה במתרחש.

17. הנאשם 1 וסטאס זיהו עצמם בסרטון במעמד העדויות שמסרו בבית המשפט. עדי הראייה אף הם זיהו

את סטאס ואת הנאשם 1. איש מהעדים - למעט קוסטה כגרסתו במשטרה - לא הבחין בסכין או בחפץ חד בידי הנאשם 1 כך לדבריהם. חלק מהעדים הסיק כי היה זה הנאשם 1 שחבל בסטאס באמצעות סכין או חפץ חד שהיו ברשותו, מכוח הנסיבות שהתרחשו לנגד עיניהם.

18. במהלך החקירות במשטרה, נמנעו החוקרים מלהקרין את הסרטון לעדים. בבית המשפט הוקרן הסרטון בפניהם, לאחר שמסרו את גרסותיהם בקווים כלליים. ב"כ הנאשמים טענו כי חוקרי המשטרה חדלו באורח חמור בהימנעותם להקרין את הסרטון לעדי התביעה - מחדל שיש לזקוף לחובת התביעה.

19. יתירה מזו, סנגורי הנאשמים, עו"ד פאדי חמדאן ב"כ הנאשם 1 ועו"ד יעקב ישר, ב"כ הנאשם 2, הוסיפו וטענו, על רקע המחדלים הנטענים, כמו גם בשל העובדה שלא ניתנה למרשיהם זכות היוועצות בעורך דין טרם חקירותיהם - כך לשיטתם - כי קמה למרשיהם עילה של הגנה מן הצדק.

20. איני רואה עין בעין טענות אלו של הסנגורים. ביחס לטענה שעניינה הגנה מן הצדק. נחה דעתי כי המחדלים הנטענים אינם נכנסים בגדר 'מחדלי חקירה' ובוודאי שאין בהם כדי להקים עילה להגנה מהצדק, כך בהינתן חומרת האירוע ותוצאותיו הקשות. לעניין זה מקובלת עלי טענת התובעת, הנסמכת על ההלכה הפסוקה ולפיה לא כל מחדל בחקירה מוביל לזיכוי "ועל בית המשפט לבחון בכל מקרה ומקרה האם היה במחדל שנתגלה כדי לקפח את הגנתו של הנאשם 1 נגדו ולהקשות באופן מהותי על יכולתו להוכיח את גרסתו ולהתמודד עם חומר הראיות הקיים נגדו והכל תוך התייחסות לראיות שהוצגו כמכלול" (ע"פ 4204/07 סויסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.10.08)). כך אף באשר לאי היוועצות עם עורך דין, בהינתן הגרסאות הדלות שהציגו הנאשמים בחקירותיהם, אשר אין בהן משום הודיה.

21. ארחיב ביחס לאי הצגת הסרטון בפני עדי התביעה במהלך חקירותיהם במשטרה; הסרטון מהווה ראיה עובדתית - משפטית ככל ראיה אחרת, אשר לא חלה על חוקרי המשטרה חובה להציגו לנחקריהם אגב גביית גרסותיהם. לא קמה עילה לעמת את העדים עם הסרטון. להיפך; הצגת הסרטון עלולה היתה להתפרש כזיהום חקירות העדים. מנגד, במהלך הדיון, הוקרן הסרטון בפני העדים לאחר שמסרו גרסאות בחקירה ראשית ואכן, חלקם שינו במקצת גרסותיהם, בעיקר על רקע שאלות מדריכות ומגמתיות שהוצגו בפניהם על ידי הסנגורים. משכך אין לייחס לשינויים אלה משקל.

22. מהצפייה בסרטון עולות העובדות והמסקנות הבאות:

· האירוע החל טרם כניסת הנאשם 1 ל'פריים'.

· סטאס דלק אחר הנאשם 1 כדי לתקוף אותו.

· הנאשם 1 הכריע את סטאס במכות עזות ונשכב עליו תוך שהמשיך במכותיו. סטאס הפך מתוקף למותקף. הגם שהיה סיפק בידי הנאשם 1 לעזבו מיד לאחר שהדפו מעליו, הוא המשיך להפליא בו

מכותיו.

איש מהאחרים שהתערבו לא תקף את סטאס. כולם אחזו בנאשם 1 במאמץ לתלשו מעל גופו של סטאס.

תיעוד רפואי ועדויות הרופאים

23. התיעוד הרפואי מצביע על אופי חבלותיו של סטאס כתוצאה מחפץ חד. סטאס הובהל לבית החולים במצב קשה ונותח מיד לאחר קבלתו. בדו"ח הניתוח (ת/3) צוין שהניתוח בוצע על רקע "**קטטה, דקירות סכין בבטן עם אוונטרציה של אומנטום, דקירות רבות בגב, מותן פרינאום, גפיים**". בדו"ח סיכום אשפוז (ת/4) צוין "**פצע דקירה בבית החזה האחורי משמאל, פצע דקירה בבטן עליונה, פצע שטחי בעכוז ופצע שטחי נוסף בפרינאום**". בהגעתו למיון היה סטאס במצב של הלם, לא יציב ומונשם כאשר הועבר לחדר ניתוח.

24. ד"ר ולרי ספרוב, כירורג בבית חולים "אסף הרופא" ובעל ניסיון בתחום הכירורגיה משנת 1990 - ניתח את סטאס. ד"ר ספרוב ציין בעדותו, כי אין הוא משמש כרופא משפטי ועם זאת, קבע באורח נחרץ, על יסוד ניסיונו העשיר, כי מאפייני חבלותיו של סטאס מלמדים על כך שנדקר. בהתייחסו לחבלה שבבטנו, הסביר הרופא כי עולה מצורתה כי נגרמה באמצעות כלי חד, לנוכח שוליו הישרים של הפצע ופינותיו החדות. אף ביתר החבלות מצא מאפיינים לפצעי דקירה. ד"ר ספרוב קבע כי "**אם אנו רואים פצע עם שוליים ישרים ופינות הפצע חדות, זה נקרא פצע דקירה ולא משנה מאיזה כלי וזה לא מתפקידי לומר זאת**" (ר' עדותו, עמ' 84-85 לפר'). למסקנה זה הגיע ד"ר אולג פונומרנקו, אף הוא מומחה בתחום הכירורגיה - אשר בדק את סטאס מיד לאחר הגיעו לבית החולים וקבע כי הלה סובל מפצעים חודרי עור, כתוצאה מכלי חד וברי שאין מדובר בפצע ירי. (ר' עדותו בעמ' 112-115 לפר').

25. הרופאים נשאלו על ידי ב"כ הנאשם 1 אם תיתכן אפשרות שסטאס נפגע כתוצאה מזכוכיות שהיו מונחות על הכביש. על כך השיבו כי כל כלי חד, לרבות זכוכית הננעצת בגופו של אדם עלולה לגרום פצעי חתך. עם זאת, שבו וקבעו בנחישות כי פצעיו של סטאס נגרמו כתוצאה מחפץ חד שננעץ בגופו. נדחתה אפוא הסברה שהעלה ב"כ הנאשם 1 כי חבלותיו של סטאס נגרמו כתוצאה מרסיסי זכוכית אשר לכאורה נמצאו במקום האירוע. הסברה אינה מתיישבת עם אופי החבלות, מה גם שאין ראיה לכך שנמצאו בזירת האירוע רסיסי זכוכית.

26. אני קובעת אפוא, כי חבלותיו של סטאס נגרמו כתוצאה מחפץ חד שננעץ בגופו מספר פעמים במהלך ההתגוששות עם הנאשם 1 במקום האירוע. הואיל ורק הנאשם 1 התגושש עם סטאס, הרי שממילא הוא זה אשר גרם לחבלות הקשות שהלה נחבל. צבר ראיות התביעה תומך במסקנה זו ומלמד כי הינה היחידה,

הברורה, הבהירה שאין בלתי.

27. להלן תיבחנה הראיות התומכות במסקנה זו.

סטאס

28. לאחר שהתאושש מהניתוח, ביקשו חוקרי המשטרה לגבות מסטאס הודעה. הלה שיתף עמם פעולה באורח חלקי בלבד. הוא גרס כי כלל לא הכיר את התוקף. בעדותו בבית המשפט שינה את טעמו ואישר כי התקוטט עם הנאשם 1 אותו הכיר "בפנים" מראשון לציון. עם זאת, ציין כי לא ראה בידו סכין. גם נסיבות האירוע "נפקדו מזיכרונו", כך הדקירות שנדקר והחבלות שנגרמו לו בעטיין. לדבריו, הוא כלל לא חש בפציעתו עד אשר מי מחבריו הבחין בדם על גופו, אז הבחין בפציעתו וחושיו התערפלו.

29. הגם שבבית המשפט חשף סטאס את זהות הנאשם 1 ואישר כי עמו ורק עמו התקוטט, הרי שלא שיתף פעולה במהלך עדותו אלא באורח חלקי בלבד ודבק בעמדה כי אין הוא זוכר את פרטי האירוע. ראה דבריו: **"ש. אתה אמרת בבית המשפט שאתה זוכר שרבת עם הנאשם 1. אני אומר לך שעל פי העדות אתה לא רבת איתו, אתם הייתם חמישה אנשים? ת. זה לא נכון, אני זוכר בוודאות שרבתי איתו, אני זוכר שהקטטה היתה לי רק איתו"** (עמ' 37 פרוטוקול מיום 2.3.14).

לאחר שצפה בסרטון, אישר כי קפץ על הנאשם 1 לאחר שדלק אחריו ואף היכה בו.

30. באשר לעיתוי הדקירות, גרס תחילה כי נדקר טרם האירוע שנצפה בסרטון אולם לאחר מכן חזר בו ואישר כי נדקר במהלך האירוע הנצפה בסרטון: **"אם היו דקירות באותו ערב, זה רק היה באותו רגע. בחמש דקות שרואים בדיסק. יכול להיות שבשלב שקפצתי עליו, עוד לא הייתי דקור"** (ר' עמ' 39 לפרוטוקול מיום 2.3.14).

31. עדותו הלאקונית של סטאס תומכת במסקנה לפיה הנאשם 1 גרם לפציעתו. סטאס דבק בעמדתו כי רב אך ורק עם הנאשם 1 והאחרים התערבו במטרה להפריד ביניהם. הואיל והנאשם 1 נשכב מעליו, ממילא לא נוצר מגע ישיר בין האחרים לבינו. הנה, רק הנאשם 1 יכול היה לפצעו.

קוסטה

32. כחברו אף קוסטה לא שיתף פעולה בעדותו בבית המשפט. גרסתו בחקירה הראשית היתה כללית ועמומה. כאשר נשאל לפרטים גרס כי זכרונו חלקי בלבד. בנסיבות אלו, הוכרז קוסטה כעד עוין והודעותיו במשטרה הוגשו כראייה מכח סעיף 10(א) לפקודת הראיות.

33. בהודעתו ת/א' מיום 21.9.13 שעה 04:12, שנגבתה בבית החולים כשעתיים לאחר האירוע, תיאר קוסטה את האירוע כך: **"היום אני וסטס ועוד חבר שהלך הביתה יבגני...היינו במועדון "גרנד" ליד הסוהו, אח"כ רצינו ללכת הביתה ופתאום הדבר הזה התנפל עלינו"**. כשהתבקש להסביר למה התכוון בביטוי ה"דבר הזה" השיב כי **"היה בחור שאני לא מכיר אותו. הוא קווקאזי או גרוזיני. אח שלי החליף איתו כמה מלים והוא אמר לו "בוא בצד" ואז קרה כל הדקירות... הגרוזיני דקר את סטס"** (עמ' 1, שורות 7-15 לפרוטוקול).

34. את הדוקר תיאר קוסטה כאדם רזה, כבן 30. לדבריו, הוא לא שת ליבו אליו עד אשר הבחין שהלה **"נותן סכינים לאח שלי..."**. בהודעה ת/א'1 שנגבתה שעה קלה לאחר מכן, בתחנת המשטרה, שב קוסטה ותיאר את האירוע בין סטאס לבין האחר בקווים דומים.

35. בעדותו בבית המשפט שינה קוסטה את טעמו וגרס כי כלל לא הבחין בסכין בידו של התוקף וכי מסר את גרסתו במשטרה על רקע "הסטרס" בו היה שרוי, בגינו **"יכול להיות שאמרתי דברים לא נכונים"** (ראה עמ' 41 לפרוטוקול מיום 2.3.14). עם זאת אישר כי סטאס והאחר התגוששו על הרצפה והוא הבחין באחר חובט בבטנו של סטאס ("בוקסים") ולאחר מכן הבחין בדם זב על בטנו של סטאס. אז אישר כי ייתכן שאין מדובר בבוקסים כפי שגרס תחילה.

36. קוסטה נחקר על ידי התובעת אודות הסתירות שנגלו בין הודעותיו במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט. הוא לא השכיל להניח הסבר מניח את הדעת לפשרן. כך אף ביחס לפצע שנפצע בראשו במהלך האירוע.

37. ניכר על קוסטה כי חשש לחשוף את העובדות לאשורן. הוא העדיף לדבוק בגרסה עמומה, לגלות טפח ולהסתיר טפחיים. מגמה זו ניכרה כבר בתגובה ראשונה שמסר לשוטר במקום האירוע, כאשר ציין בפניו בתשובה לשאלה מה קרה כי **"יהיה בסדר. אני יסתדר. אנחנו לא צריכים משטרה!"** (דו"ח פעולה ת/26- השוטר יצחק עמיר). חרף האמור לעיל, התיאור הראשוני שמסר מיד לאחר האירוע, בבית החולים, כאשר המתין לסיום הניתוח של סטאס ובטרם הושפע משיקולים זרים - היה ספונטני ואמיתי, כך להתרשמותי. לפיכך, משקלן של הודעותיו במשטרה רב ויש להעדיפן על פני עדותו בבית המשפט. הודעות אלו שומטות את היסוד לגרסה העמומה שמסר בעדותו בבית המשפט.

38. בא כוח הנאשם 1, עו"ד פאדי חמדאן, הטיח בקוסטה כי שאב את גרסתו הראשונה (ת/א') משיחה עם הרופא המנתח בבית החולים, ממנו למד על קיומם של פצעי 'דקירה'. בפועל, הטיח הסנגור בקוסטה, הוא כלל לא הבחין בסכין. קוסטה אישר תיזה זו כנכונה. אינני מאמינה לקוסטה כי בדה את נושא הסכין מליבו ועשה כן תחת השפעת דברי הרופא. התרשמתי, כי בעדותו ביקש קוסטה לסגת מגרסתו המקורית ומצא מפלט נוח ב'תיזה' שהציג בפניו הסנגור. בחינת חקירתו הנגדית מאששת מסקנה זו; הסנגור 'סלל' עבורו את הדרך וכל שהיה עליו לעשות הוא לאשר את דבריו: **"ש. אם אתה אומר שראית דקירות אתה לא בעצם ראית בעיניים שלך אלא זה בעצם מה שסיפרו לך לאחר מכן בבית החולים? ת. נכון"**. אל מול תשובה "נרכשת" זו, מונחת גרסתו הספונטאנית כפי שמסרה לחוקר המשטרה בהזדמנות הראשונה,

הגם שאף אז היתה חלקית לפי הערת החוקר. שם גרס כי הבחין בחפץ חד בידי הדוקר ואף היטיב לתארו כ"משהו חד וגדול, ארוך יותר". כן הוסיף בהגינות, כי לא הבחין בכל שבע הדקירות בהן נדקר סטאס אלא אך בשתיים מהן. ר' דבריו: "ש. מתי ראית סכינים? מי הוציא סכינים? ת. ראיתי שהם התקרבו, ראיתי שהגרוזיני דוקר את אח שלי. ש. איפה הוא דקר אותו? ת. ראיתי לפחות שתי דקירות, כל השאר לא ראיתי. ש. איפה נדקר? ת. מה שראיתי זה לבטן. ומה קרה לאחייך (סטאס) ת. ראיתי שהוא מאבד הכרה והוא דיבר איתי "לך מהר לך הביתה" (ת/א' - שורות 22-28 בעמ' 1).

אין בפי קוסטה הסבר סביר על שום מה נסוג מגרסתו המקורית.

39. בהתייחסו לפציעה שנפצע בראשו, גרס קוסטה בחקירתו הראשונה כי אין הוא יודע כיצד נגרמה, הגם שאישר כי ככל הנראה נפגע מסכין "ראיתי להב ליד העין שלי וזהו. מכה בראש ולא זוכר כלום. ירד לי מלא דם מהראש" (ת/א' עמ' 1 שורות 14-15). בת/ב' היה ממוקד וגרס כי תוקפו של סטאס תקף אף אותו.

40. בעדותו בבית המשפט דבק בנחישות בעמדתו כי הנאשם 2 לא חבט בו וביקש לאמץ את גרסתו כנכונה, כי הפריד בין הניצים. קוסטה אישר כי בינו לבין הנאשם 2 קיימת היכרות קודמת.

41. הנה, גרסת קוסטה במשטרה משתלבת היטב עם גרסתו של סטאס ועולה בקנה אחד עם תוכן הסרטון. הודעת קוסטה במשטרה תומכת במסקנה כי הנאשם 1, אשר התגושש עם סטאס וזוהה כך בסרטון - החזיק בסכין אשר באמצעותו פצע את סטאס. הגם שהסכין לא נצפית בסרטון - אין בכך כדי לשלול את העובדה שקוסטה הבחין בה. כך או כך, במבחן התוצאה ברי כי פצעיו של סטאס נגרמו כתוצאה משימוש בסכין או בחפץ חד. עדותו של קוסטה מחזקת מסקנה זו.

יבגני

42. יבגני הצטרף לחבריו בעוונות שגילה כלפי התביעה. משכך, אף הוא הוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו כראיה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות. בעדותו בבית המשפט אישר יבגני כי בילה עם חבריו, סטאס וקוסטה במועדון, אולם בצאתם גרס, כי פנה לשירותים ועל כן הגיע למקום האירוע כאשר המהומה היתה בעיצומה. לדבריו, הוא הבחין באנשים רבים מתגוששים זה עם זה וסטאס אוחז בבטנו. יבגני הדגיש כי היה שיכור והיסטרי ועל כן התקשה לזכור את פרטי האירוע.

43. בהודעה ראשונה שנגבתה מיבגני במקום האירוע, כשעה לאחריו, זכרוננו שפר עליו וכך תיאר את האירוע: "היום הייתי במועדון גרנד ליד הסוהו. בערך לפני שעה יצאתי מהמועדון, ראיתי שני אנשים רבים מכות. אני הפרדתי ביניהם. אחד מהם סטאס יודנוב, הוא חבר שלי והיה איתו עוד בחור שהוא בן דוד שלו... סטאס ועוד בחור שאני לא מכיר רבו מכות... ראיתי שיורד דם מסטאס הרבה דם מכל הגוף..." (עמ' 1, ש' 9-2). לשאלת החוקר אם ראה סכין ודקירה, השיב: "לא. רק

מכות". את התוקף תיאר כאדם **"רזה, רוסי או קווקאזי, לא מכיר אותו"**. כן הוסיף, שהתוקף ברח מהמקום. בהודעות מאוחרות חזר בו יבגני ממקצת הדברים וגרס כי **"הלך הצידה"** וכאשר שב **"היה מכות ראיתי מהומה שאנשים הפרידו"** (ת/ב עמ' 1, ש' 15-18).

44. הודעתו הראשונה נגבתה במקום האירוע ועל פניה, הינה אותנטית וספונטנית. משכך, יש להעדיפה על פני הודעתו המאוחרת ועדותו בבית המשפט אשר אופיינו במיסוך העובדות תחת מסווה של היסטריה והעדר זיכרון.

אנה מקצוב

45. אנה בילתה עם בני החבורה וישבה עמם על הספסל עובר לאירוע. היא תיארה את הרקע לאירוע, במפגש בין הנאשם 1 לגברים מבני החבורה. הנאשם 1 בירך אותם לשלום ואחד מהם השיב לו באורח שלא היה לטעמו, או אז, פנה אליו הנאשם 1 בכעס ודרש כי יגיד שלום 'כמו שצריך' ואף הזמין אותו ל'דבר בצד'. בדיעבד התחוור יבגני המכונה ז'ניה העלה את קצפו. אנה תיארה כיצד הלכו יבגני והנאשם 1 לצד, אז הצטרף אליהם סטאס וכעבור זמן קצר התגלע ריב בין סטאס לנאשם 1 בעוד יבגני נותר בצד. סמוך לאחר מכן, מסרה כי אחד מחברי הנאשם 1 אחז בקוסטה והדף אותו לעבר גדר בטון. אנה הדגישה, כי האירוע נמשך פרק זמן קצר **"עניין של שתי דקות, שתי שניות"**, אז התרומם הנאשם 1 ונמלט. בה בעת, הבחינה בסטאס אשר קם ממקומו פצוע, דקור **"כולו היה דם, הקישקע שלו יצא לו מהבטן"** (עמ' 13, ש' 11-25).

46. בהתייחסה לחבריו של הנאשם 1, תיארה העדה שניים - האחד בעל חולצה לבנה והשני בעל חולצה שחורה עם כיתוב "BOSS". כן הוסיפה כי האחד היה 'שמן' והשני 'מלא'. לדבריה, משהתגלע הריב בין הנאשם 1 לסטאס, פנה אליהם קוסטה כדי להפריד ביניהם, או אז **"חבר של נאשם 1 הגיע ובא זורק אותו לבלטה"**. את ה'חבר' תיארה כבעל הגוף ה'מלא' וחולצה שחורה. כתוצאה מנפילתו של קוסטה על הגדר, הוא נחבל ראשו **"והוא לא יכל לקום וירד לו דם"**. אנה ציינה, כי בתום האירוע פנה הבחור עם החולצה שרשום עליה BOSS (היא החולצה השחורה - ו.מ) לבני החבורה והתנצל באמרו **"סליחה, אני מצטער. לא חשבתי שזה יקרה ככה"**.

47. אנה הדגישה כי הגם שנכחו במקום האירוע אנשים רבים הרי שבקוסטה נטלו חלק רק הנאשם 1 וסטאס, אשר התגוששו זה עם זה. היא זיהתה את הנאשם 1 במסדר תמונות, כמי שהתגושש עם סטאס והוסיפה כי לא ראתה בידיו סכין אולם ברי לה כי היה זה הוא אשר דקר את סטאס **"כי מי שרב עם סטאס ומי שהיה צמוד אליו זה רק הוא, הנאשם 1"** (עמ' 18 לפר') וכן הוסיפה **"אני אסביר למה חשבתי שהוא דקר כי כשהוא הגיע הוא הגיע כולו, למה אתה לא אומר לי שלום בוא לצד וכולו מוכן לריב. אז שניהם (סטאס והנאשם 1 - ו.מ) הלכו יחד לדבר, אז חשבתי שזה היה בין שניהם. מה שראיתי זה מה שאני אומרת"** (עמ' 19 לפר').

48. אנה הותירה רושם מהימן. היא תיארה באורח ספונטאני את אשר ראתה וחוותה.

אירינה יעקובקו

49. כחברתה אנה, אף אירינה היתה עדה לאירוע מתחילתו ועד סופו. אף היא תיארה את התנהגותו הפרובוקטיבית של הנאשם 1 כלפי יבגני, עובר לאירוע, אשר בעקבותיה סטאס 'נרתם' לעזור ליבגני ושאל את הנאשם 1 **"אתה מחפש לריב?"**, בתגובה השיב הנאשם 1 **"אתה גבר, בוא לצד נעשה בירור"**. סטאס העדיף לערוך את ה"בירור" ברחבה שבחזית ארומה, או אז התחילו השניים להכות זה בזה, כאשר קוסטה התערב. ההתגוששות נערכה על הרצפה. לפתע, הגיע בחור עם חולצה שחורה והעיף את קוסטה על "אבן" וכתוצאה, נפצע הלה בראשו. העדה תיארה כיצד שניות ספורות לאחר האירוע פנה סטאס לעברה והיא הבחינה בבטנו הפצועה ו"הקישקע יצא החוצה תלוי". הנאשם 1, אותו כינתה "הבחור הרזה בלי חולצה" נמלט מהמקום.

50. אירינה תיארה את מי שתקף את קוסטה **"בחור עם חולצה שחורה שלא ראינו בהתחלה ותפס את קוסטה והעיף אותו לאבן ופתח לו את הראש"**. להדגיש, את הבחור שהיה בלוויית הנאשם 1 בתחילת האירוע תיארה תיאור שונה מזה שמסרה אנה: **"בערך בגובה שלי, בגוף הוא בריא שמנמן. עם חולצה לבנה של BOSS עם ג'ינס"**.

51. אף אירינה ציינה כי לא ראתה סכין במהלך האירוע, אף לא ראתה כיצד סטאס נדקר. עם זאת הוסיפה, כי באירוע נטלו חלק ארבעה; הנאשם 1, סטאס, קוסטה והבחור עם החולצה השחורה והוסיפה כי **"הבחור שהגיע בהתחלה עם הנאשם לא היה שם"**. לאחר שצפתה בסרטון שינתה את טעמה וגרסה כי אותו 'בחור' שהתלווה לנאשם 1 נכח במקום ואף נטל חלק בקטטה. אירינה הסבירה את פשר הסתירה שבדבריה באמרה **"בסרטון רואים פרטים שלא רואים בחיים כמו במשחק כדורגל"** (עמ' 27 לפר') וכן הטעימה כי התמקדה בסטאס ובנאשם 1 **"ש'נלחמו האחד בשני"**.

52. אירינה זיהתה את הנאשם 1 במסדר זיהוי תמונות. באשר לנאשם 2, עדותה לא היתה בהירה. תחילה גרסה, כאמור, כי לא הבחינה בו בזירה. לאחר הצפייה בסרטון חזרה בה אולם לא קישרה בינו לבין אותו בחור שהדף את קוסטה לעבר הגדר. כך או כך, הסרטון אינו משקף, למצער לא באורח ברור את מעשה החבלה המיוחס לנאשם 2 כלפי קוסטה.

53. להשלמת תמונת ראיות התביעה ביחס לנאשם 1, הוכח שהלה נמלט מזירת האירוע בריצה, ללא חולצה, כאשר אצבע ידו מדממת קשה עקב חתך עמוק שנגרם בשורש האצבע בסמוך לכף היד. חרף פציעתו, נמנע הנאשם 1 מלדווח למשטרה אודות האירוע ואף לא פנה לקבלת טיפול רפואי (תמונות 72, 73 ת/28 מתעדות את החתך). משנעצר ונלקח לטיפול רפואי על ידי המשטרה, נמצא כי נדרשו 5 תפרים לאיחוי החתך, ללמדך על עומקו ומימדיו. כן נמצאו על נעליו, מכנסיו וחגורתו של הנאשם 1 כתמי דם (תמונות 74-83 ת/28) הגם שלא זוהו כבעלי שיוך ייחודי (סטאס סירב למסור דגימות דם). הנה, חיזוק נוסף

למסקנה בדבר מעורבותו העמוקה של הנאשם 1 באירוע אשר במהלכו נפצע בידו והוכתם בדם. ודוק; אצל יתר המעורבים לא נמצאו כתמי דם על בגדיהם וגופם ללמדך ברמת סבירות גבוהה כי רק הנאשם 1 היה במגע ישיר עם סטאס ועל כן ניזוק מהסכין או החפץ החד שהוא עצמו החזיק כמו גם בגדיו הוכתמו בדם.

54. מנגד, ביחס לנאשם 2 - אין עדות ישירה ונהירה שמצביעה עליו כמי שתקף את קוסטה במהלך האירוע. אמנם, אנה ואירינה תיארו את תוקפו של קוסטה באורח שעשוי להתיישב עם מבנה גופו של הנאשם 2 ואף עם החולצה השחורה שלבש, אולם לנוכח הסתירות שבדבריהן כמו גם העובדה שאף לא אחת מהן זיהתה אותו כמי שתקף את קוסטה, ראוי ליהנות את הנאשם 2 מהספק בעניין זה. כך, אירינה גרסה תחילה שהנאשם 2 כלל לא נטל חלק באירוע ורק לאחר שצפתה בסרטון, חזרה בה. יתירה מזו, היא תיארה את חבריו של הנאשם 1 כבעל חולצה לבנה עם כיתוב BOSS ובעל חולצה שחורה. אנה מנגד, תיארה חבר אחד כבעל חולצה שחורה עם כיתוב BOSS.

55. ברי, כי בנסיבות המתוארות מחובתה של המשטרה היה לערוך מסדר זיהוי לעדות התביעה ביחס לנאשם 2. הימנעותה מלעשות כן מהווה מחדל חקירתי שיש לזקפו לחובת התביעה.

56. כך או כך, אין בתשתית הראייתית כנגד הנאשם 2 כדי לשכנע מעבר לספק סביר כי היה זה הוא אשר תקף את קוסטה.

57. יתירה מזו, אף אם אחז הנאשם 2 בקוסטה כדי להרחיקו, הרי שאין ראייה לכך שעשה זאת בכוונה לתקוף אותו. גרסתו לפיה ביקש להפריד בין הניצים עולה בקנה אחד עם האירוע כפי שהוא נצפה בסרטון.

ראיות ההגנה

הנאשם 1

58. בהודעתו ת/17א, שנגבתה שעות ספורות לאחר האירוע, ציין הנאשם 1 כי יצא ממועדון "ווייס" שמצוי באזור התעשייה הישן בראשל"צ בשעה 02:30 והתעכב ליד מסעדת "נאפיס" כדי לאמר שלום לחברים, כאשר לפתע קיבל "**בום בראש**", אז נפל על זכוכית או ברזל שבכביש. כאשר התרומם, הבחין בדם רב שזב מאצבעו, אשר "**נחתכה מברזל או זכוכית**". הנאשם 1 הוסיף כי "**היו שם חברים שקיבלו מכות גם, לא רק אני, הייתי בדם, כולם היו בדם שם**". משנשאל לזהות 'החברים', השיב "**לא מכיר אותם, היו שם הרבה חברים, גם שמן גם רזה**". לאחר מכן שינה טעמו ואמר "**לא יודע אני מתבייש להגיד שאני לא יודע שמות שלהם**". הוא אישר כי נתן מכות במהלך האירוע, הגם שלא הבחין במי היכה. עם זאת, עמד על

כך ש'הותקף' ולא 'תקף' ודבק בגרסתו כי לא השתמש בסכין. הנאשם 1 ציין, כי שתרם האירוע שתי כוסות קטנות של ויסקי. הוא לא גרס כי היה מצוי בגילופין.

59. בהודעה מיום 25.9.13 (ת/11), גרס כי הגן על עצמו כאשר היה שרוע על הרצפה והאחרים תקפו אותו. הוא שב על גרסתו בדבר הרקע לאירוע. כן, העלה השערה לפיה סטאס נדקר טרם האירוע שנצפה בסרטון, ודלק אחריו כדי לתקפו על שום חשדו כי הוא ביצע את מעשה הדקירה, אז נאלץ להגן על עצמו. על רקע דברים אלו הסביר את גרסתו בפני המשטרה כאשר הגיע לביתו, אז גרס כי הותקף. במהלך חקירתו במשטרה צפה בסרטון וגרס **"אולי זה לא אני"** כאשר הבחין בדמותו מכה בסטאס מכות קשות, לרבות תנועה שיכולה להתפרש כתנועת דקירה. כן הוסיף, כאשר עומת עם הדמות ללא החולצה, כי אינו זוכר אם הגיע לביתו עם חולצה או בלעדיה **"אבל לא מצאתי את החולצה בבית"** וכן הוסיף, כי **"תקפו אותי לפני המצלמה, אני הלכתי לכיוון הבית ורצו עליי אנשים"**.

60. עיניו הרואות, כבר בחקירתו במשטרה התקשה הנאשם 1 להסביר את פשר התנהגותו הנצפית בסרטון, שאינה מתיישבת עם גרסתו כי הגן על עצמו. ודוק; אין חולק כי האירוע על פי הסרטון מצביע על סטאס כמי שרדף אחר הנאשם 1, אולם, כאשר השיגו, הודבר על ידי הנאשם 1 שהיכה והפילו ארצה. הנאשם 1 הפך ממותקף לתוקף. נשמט אפוא היסוד לגרסתו כי 'הגן על עצמו'.

61. בעדותו בבית המשפט שינה הנאשם 1 את גרסתו כאשר טען כי כלל לא היכה את תוקפו, אף לא הגיב לתקיפה שהותקף, אלא הוכרע ארצה על ידי התוקף באורח שמנע מבעדו להשיב לו. הנאשם 1 דבק בגרסתו כי אין הוא נוהג להסתובב עם סכין וכן שב וגרס כי לא הכיר את תוקפיו. לכשנשאל על שום מה הותקף, העלה השערה כי מאן דהוא ביקש לשדוד אותו או שמא בלבד אותו עם אחר.

62. לצד דברים אלו, ציין הנאשם 1 בגאווה כי הוא יודע **"לריב טוב... אלוהים נתן לי כוח בשביל להגן על עצמי. אני יודע היטב את כללי האגרוף. אני לא רב סתם"** (פרוטוקול מיום 6.10.14 עמ' 109).

63. הנאשם 1 אישר כי במשטרה נמנע מלספר את כל האמת, כי **"רציתי לדבר ליד שופט"** והוסיף **"אני לא אמרתי לשוטר את האמת כשהראו לי את הדיסק, כי רציתי לספר בבית המשפט. אני לא מאמין בחוקרים"** (שם, עמ' 106). בנסיבות אלו, גרס כי העדיף שלא לזהות עצמו בסרטון, הגם שאישר בעדותו כי הקטטה הנשקפת בו היא זו שבמהלכה הותקף. עוד הוסיף, כי הקטטה אירעה בשני שלבים והסרטון משקף את חלקה השני בלבד. לדבריו, טרם שנכנס לעין המצלמה הוא ספג מכת אגרוף בראשו, או אז החל האירוע הנצפה בסרטון.

64. הנאשם העריך כי תקפו אותו **"אולי חמישה אנשים"** והוסיף **"הייתי על הרצפה, הרביצו לי עם הידיים והרגליים, לא ידעתי כמה אנשים יש"**.

65. לכשנשאל על שום מה נמלט לביתו, השיב "חיכתה לי חברה, הייתי אמור לפגוש את החברה מתחת לבית שלי וללכת לטייל" (שם, עמ' 10). הוא סירב לנקוב בשמה וגרס כי מדובר בתיירת מאוקראינה, אותה ראה לעיתים בעיר ראשל"צ. משנשאל לפרש פציעתו הקשה של סטאס במהלך אירוע, השיב "מי זה שנפצע קשה? גם אני נפצעתי קשה ועברתי ניתוח באצבע, היו לי חמישה תפרים" (שם, עמ' 110). הנאשם הודה אפוא כי נפצע פציעה חמורה, אשר לא סביר שנגרמה כתוצאה מנפילתו על זכויות שהיו פזורות על הכביש.
66. הנאשם התקשה להסביר את פשר היותו ללא חולצה. הוא העלה אפשרות כי במהלך התקיפה שהותקף, מישהו אחז בחולצתו וזו נקרעה. אם אכן כך, הכיצד נצפה בסרטון מהלך ובידו חולצה? אין בפיו הסבר.
67. באשר להיכרותו עם סטאס, ציין הנאשם 1 כי אינו מכיר אותו אישית, אולם "אולי ראיתי אותו כמה פעמים" (שם, עמ' 115). יוצא כי סטאס לא היה לדידו 'אלמוני' כפי שגרס תחילה. משהטיחה בו התובעת, כי דקר את סטאס בתגובה לכך שהותקף על ידו מאחור, השיב "איך זה שנדקר לא אומר שאני דקרתי אותו? בן אדם שדקרו אותו צריך לדעת במאה אחוז מי האדם שדקר אותו, הוא מרגיש את הדקירות". תשובתו סתומה ואין בה כדי להסביר את פשר הדקירות בגופו של סטאס.
68. בעדותו בבית המשפט לא היה בפיו הסבר על שום מה נמנע מלפנות למשטרה או לקבל עזרה רפואית בגין פציעתו. לדבריו, "לא הספקתי לחשוב מה לעשות. הייתי צריך ניתוח, הייתי צריך לחזור לבי"ח, כבר אז לקחו אותי לניתוח". הוא אישר, כי כאשר נשאל בחקירתו במשטרה אודות סכין הגיב בשאלה אם יש ראיות להימצא סכין בזירה ובבית המשפט הוסיף כי דברים אלו נאמרו "סתם" (שם, עמ' 117). הוא שלל את האפשרות שהחביא סכין.
69. בהתייחסו לנאשם 2, אישר הנאשם 1, כי הלה היה במועדון "וייס" באותו ערב, אולם הכחיש את העובדה שבילה עמו. הנאשם 1 כפר בגרסת עדי התביעה אודות ה"תקרית" שהיתה לו עם יבגני עובר לאירוע ואשר בעקבותיה הזמין את סטאס ל"בירור". הוא הוסיף "אולי מישהו תקף אותי, אני לא יודע אם זה סטאס אבל אותי תקפו. כמו שאמרתי, את עכשיו מבלבלת אותי, אני אומר שלא ראיתי את סטאס, אני מכיר אותו, כמה פעמים ראיתי אותו" (שם, עמ' 120) - הנה, הנאשם אישר כי הכיר את סטאס בניגוד לגרסתו הראשונה לפיה 'אלמוני' תקף אותו, ללמדך כי אין ליתן אמון בדבריו. בהמשך הוסיף ואישר כי "הוא (סטאס - ו.מ.) קפץ עליי", אולם לא ידע כיצד ספג 7 דקירות.
70. במהלך הדיון בבית המשפט הקרינה התובעת לנאשם 1 את הסרטון וביקשה את תגובתו. על כך השיב באורח חמקני "אני לא רוצה לענות על השאלות שבסרט, מה רואים בסרט? כל אחד רואה בו משהו אחר" (שם, עמ' 125).

71. הנאשם 1 הותיר רושם בלתי אמין. תשובותיו היו חמקניות ומגמתיות. התנהגותו מצביעה על מעורבותו הפלילית באירוע. הסרטון אינו מותיר ספק באשר למסקנה כי הנאשם 1 היה הדמות הדומיננטית, האלימה ביותר והיחידה שהיה לאיל ידה לפגוע בסטאס במהלך האירוע. רק הוא היה שרוע מעל סטאס ובא במגע ישיר עם גופו, בעיקר בטנו.
72. החתך העמוק שבאצבעו תומך במסקנה כי אחז בסכין או בחפץ חד אשר באמצעותו פצע את סטאס ואף נחבל בעצמו במהלך המאבק. הנאשם 1 העיד על עצמו כי הוא "יודע לריב טוב" ומהסרטון ניכר כי אכן כך. התרשמתי מהתנהגותו האלימה והבריונית כפי שזו עולה מהסרטון ומתיישבת עם עדויות העדים.
73. אין לי ספק כי העדים שעיינו את התביעה עשו כן על שום חשש מפני הנאשם 1 לנוכח אלימותו. הודעותיהם במשטרה נגבו מיד לאחר האירוע ועל אף שכבר אז היו מסוייגים, הגרסות שמסרו הותירו רושם אמין. מהטעם הזה יש ליתן זכות בכורה להודעותיהם במשטרה על פני עדויותיהם בבית המשפט.
74. הסנגור ביקש ליתן משקל רב להעדר קיומו של סכין בזירת האירוע או ברשות הנאשם 1. באשר לנאשם 1 - זה חמק מהזירה במהירות ונתפס בביתו לאחר שהשיל מעליו את בגדיו והניחם בסל הכביסה. אין ספק שהיה סיפק בידו 'להיפטר' מסכין, בין בדרכו לביתו ובין בתוך הבית.
75. עמדתו החמקנית באשר לאפשרות שהוצעה לו על ידי חוקריו לבדוק את החתך שנגרם באצבעו כדי להתחקות על מקורו מחזקת את המסקנה בדבר מעורבותו הפלילית בפציעתו של סטאס. סירובו בנימוק כי האצבע תפורה וחבושה היה בבחינת תירוץ דחוק. טוען סנגורו כי הנאשם 1 הופלה לרעה לנוכח כתב האישום שהוגש נגדו ומנגד, איש לא הגיש כתב אישום כנגד פוגעיו.
76. טענה זו מופרכת ומוטב היה אלמלא נטענה. הנאשם 1 נמלט מזירת האירוע כל עוד נפשו בו. הוא נמנע מלהגיש תלונה ובתגובה ראשונה לחוקריו גרס כי נחבל כתוצאה מנפילה על הקרקע. הנה, לשיטתו, אין להאשים איש בחבלה שנחבל. מנגד, החבלות הקשות ומסכנות החיים שגרם לסטאס אינן מותרות ספק באשר לאשם הרובץ לפתחו בגרימת האירוע. בנסיבות אלו, אין מקום לטענת אפליה.
77. היעדר הסכין אינו מפחית ממשקלו של הראיות התלויות ועומדות נגד הנאשם. בהינתן אופי הדקירות בגופו של סטאס והמסקנה כי הנאשם 1 לבדו ורק הוא יכול היה לגרום להן - אין לייחס משקל לעובדה שהסכין או החפץ החד לא נמצאו בזירת האירוע או בבית הנאשם 1. אין ספק כי הנאשם החזיק בחפץ חד אשר באמצעותו גרם לחבלות בגופו של סטאס.

עדות הנאשם 2

78. הנאשם 2 כאמור, לא זוהה על ידי איש מהעדים כמי שנטל חלק באירוע. התביעה עותרת להרשיעו על

בסיס הראיות הנסיבתיות שנאספו, קרי, עדויותיהן של אנה ואירינה לרבות גרסת הנאשם 2 שקשר עצמו לאירוע בזמן ובמקום וכן אישר בגרסתו במשטרה כי "העיף" אנשים כדי להפרידם זה מזה.

79. נקבע, כי ראיות התביעה אינן מצביעות באורח וודאי על הנאשם 2 כמי שתקף את קוסטה. הודייתו כי נכח במקום ואף ניסה להפריד בין הניצים אינה מבססת את הרשעתו בדין. התביעה סומכת טיעוניה על הגרסה ה'מפלילה' שהציג הנאשם 2, כך לשיטתה, נוכח היותה מעורפלת ורצופת סתירות ושקרים. אכן, גרסת הנאשם 2 מעוררת תמיהות ואינה מצביעה על אמינותו. עם זאת, לא די בגרסה 'מפלילה' כדי לבסס הרשעה בדין.

80. בעדותו בבית המשפט גרס הנאשם 2 כי הגיע למקום האירוע כאשר המהומה היתה בעיצומה והבחין בחבורת אנשים מתגוששים, אז עשה למען הפרדתם זה מזה. הנאשם 2 העריך כי באירוע נטלו חלק כ- 10 מעורבים. בנאשם 1 הבחין כאשר זה שכב על הרצפה, וספג מכות מאחרים. בהתייחסו לקוסטה, גרס כי הוא מכיר אותו היטב ויחסיו עמו "די טובים". על כן, אין להלום האפשרות שתקף אותו, כנטען בכתב האישום.

81. בחקירתו במשטרה גרס אחרת; בהודעה מיום 22.9.13 (ת/18) מסר כי במהלך בילוי באזור התעשייה, שם היו "מלא אנשים" ראה "בחור שאני מכיר עם דחיפות עם חיבוקים. לקחתי אותו והלכנו הביתה". לכשנשאל לזהותו של ה'בחור' השיב כי מדובר באלכס. לדבריו, הוא לא זכר פרטים הואיל והיה שתוי וכאשר נשאל אודות הנאשם 1 השיב "אני לא יודע מי זה". בהמשך, לשאלה אם הגיע לאזור התעשייה לבד השיב בשתיקה. כך אף כאשר נשאל פעם נוספת באשר להיכרותו עם הנאשם 1. בהתייחסו לאירוע גופו, גרס כי קוסטה ז'ניה נטלו בו חלק, אולם לא ידע לומר מי היה מעורב עוד בקטטה וכן הוסיף שאלכס הפריד "במכות" וכי הוא הגיע כדי לסייע לו. עוד הוסיף "הזזתי עם הידיים. היו שם עשר אנשים". לדבריו, כלל לא ידע שנדקר אדם באורח קשה במהלך האירוע ובהתייחסו לסטאס ציין כי אולי הוא מכיר אותו 'בפנים'. הנאשם 2 דבק בגרסתו כי לא הבחין בנאשם 1 במקום. בסיום חקירתו חזר בו ואישר כי בילה במועדון עם אלכס ועומר (הנאשם 1 - ו.מ) אולם דבק בגרסתו כי לא היה מעורב בקטטה אלא ביקש להפריד בין הנצים. בהודעה נוספת מיום 24.9.13 (ת/12) הוסיף, כי לצורך ההפרדה בין הנצים, ייתכן כי "העיף מהמקום אנשים" והוסיף אף, כי יכול להיות ש"נפל עם מישהו... תוך כדי". עם זאת, שלל לחלוטין את האפשרות שהפיל את קוסטה הואיל ו"הוא חבר שלי טוב". אז אישר, כי בילה עם הנאשם 1 במועדון ואף יצא עמו, אולם "כל אחד הלך לכיוון שלו". הוא שב ואישר כי "עם הידיים העפתי אנשים. גם אלכס השמן היה שם, אני באתי בגללו והזזתי אותו... הזזתי עוד בנאדם או שתיים וזהו". לדבריו, התערב בקטטה על רקע מעורבותם של יבגני וקוסטה, אותם ביקש "להזיז" מהמקום כדי לעזור ובנאשם 1 כלל לא הבחין אותה עת.

82. שיתוף הפעולה של הנאשם 2 בחקירותיו במשטרה היה חלקי למדי. הוא נמנע מלהשיב לחלק מהשאלות ומסר כאמור, גרסאות סותרות, בעיקר ביחס להיכרותו עם הנאשם 1. בעדותו ביקש לתלות את אי שיתוף הפעולה שלו עם חוקריו באיומים שלכאורה אלו הפנו כלפיו. גרסתו כבושה והועלתה לראשונה

בעדותו בבית המשפט. משכך, אין ליתן בה אמון. הנאשם 2 הסביר כי השתמש בביטוי "**העפתי**" בחקירתו במשטרה כדי לומר "**הזזתי, דחפתי קלות**". לדבריו, קשיי שפה עמדו בעוכריו. כן הוסיף כי היה לחוץ במעמד החקירה במשטרה, שכן אינו מורגל בו. אף מהטעם הזה, שפתו 'השתבשה' קמעה.

83. סופו של יום, אישר הנאשם 2 כי הכיר את הנאשם 1 היכרות מוקדמת וכי שיקר כאשר גרס אחרת במשטרה. לדבריו, עשה כן כי לא סמך על המשטרה. עוד אישר כי לבש באותו ערב חולצה שחורה.

84. ניכר על הנאשם 2 כי ביקש למזער את חלקו באירוע ולהתרחק מליבת ההתרחשות. ב"כ המאשימה טענה כי גרסתו החלקית והסותרת כפי שמסר במשטרה מצביעה על מעורבותו הפלילית באירוע. אכן, אפשרות זו אינה משוללת יסוד אולם אין להוציא מכלל חשבון גם אפשרויות נוספות לפיהן, ביקש הנאשם 2 להימנע מלכרוך את הנאשם 1 באירוע, כפי שנהגו קוסטה וייבגני וסטאס. אין לשלול את האפשרות כי אף הוא חשש ממנו.

85. יתירה מזו, גרסתו לפיה התמקד במאמץ להפריד בין הניצים אינה מופרכת על פניה והיא עולה בקנה אחד עם מסקנותיי בדבר המאבק האלים שהתרחש בין הנאשם 1 לסטאס, כאשר הראשון מכה מכות עזות באחרון והאחרים מבקשים להפריד ביניהם. לפיכך, הגם שהנאשם 2 הותיר רושם דל וגרסתו לא עמדה במבחן האמת, הרי סופו של יום, אין מקום לקביעה כי הינה משוללת יסוד.

86. הנאשם 2 זכאי אפוא ליהנות מהספק ומשכך, אני מורה על זיכוי ולו מחמת הספק.

המסגרת הנורמטיבית

87. לנוכח זיכוי של הנאשם 2 נותרה לדיון המסגרת הנורמטיבית ביחס לנאשם 1 בלבד.

כפי שתואר לעיל, הוכח היסוד העובדתי של עבירת החבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)1. נקבע כי הנאשם 1 דקר את סטאס 7 דקירות וגרם לו לחבלה חמורה. לאור ריבוי של הדקירות ומיקומן, בין היתר בפלג גופו העליון של סטאס, ולנוכח אופייה האלים של התקיפה ונחישותו של הנאשם 1 לחבול בסטאס, כפי שנצפית בסרטון, סבורתני כי ניתן להסיק מכח "חזקת הכוונה" כי התקיים בנאשם 1 יסוד נפשי מסוג כוונה לגרום חבלה חמורה לסטאס (לעניין זה ר' ע"פ 3727/93 **עזאמי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.5.94) וע"פ 3052/10 **זועבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.9.11)).

סיכום

88. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם 1 בעבירה שעניינה חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)1 לחוק ומורה על זיכוי של הנאשם 2 מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק, מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ה , 09 דצמבר 2014, במעמד הנאשמים וב"כ הצדדים.

ורדה מרוז, שופטת
סג"נ